

mindelige fordringer i et realkreditinstitut. Der kan ske udskydelse af rentebetalinger, kapitalen kan under nærmere omstændigheder nedskrives, og den efterstillede kapital er i tilfælde af konkurs efterstillet al anden ikke efterstillet gæld.

### Til § 3

#### *Lov om fondsmæglerselskaber*

##### Til nr. 1

Med ændringen udvides den eksisterende underretningsspligt i § 7, stk. 1, til at gælde etablering af en filial i alle lande i stedet for kun at gælde inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med.

##### Til nr. 2

Bestemmelsen er en procedureregulering, der omhandler oplysninger, som Finanstilsynet skal videresende i forbindelse med danske fondsmæglerselskabers etablering af filialer i udlandet.

Det foreslås, at Finanstilsynet som hidtil alene skal videresende de i lov om fondsmæglerselskaber § 7, stk. 1, nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i det land, hvor filialen etableres, når dette land er medlem af Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med.

Denne procedure udspringer af princippet i Investeringsservicedirektivet om gensidig anerkendelse for fondsmæglerselskaber, hvorefter en tilladelse til at drive fondsmæglervirksomhed i et land i Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, vil give ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser i andre lande i Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med (»det europæiske pas«). Hvis fondsmæglerselskabet ønsker at etablere en filial i andre lande, skal fondsmæglerselskabet opfylde det pågældende lands lovgivning.

##### Til nr. 3

Ændringen er en præcisering som følge af forslaget § 3, nr. 2.

##### Til nr. 4

Forslaget sikrer, at den eksisterende underretningsspligt om ændrede forhold i § 7, stk. 4, der gælder for filialer inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, også udstrækkes til at gælde filialer i andre lande (3. lande). Dog således at værtslandets tilsynsmyndigheder ikke skal underrettes i disse tilfælde, da der ikke nødven-

digvis foreligger underretningsskiftaler med 3. lande. Det er således 3. landenes lovgivning, der skal sikre, at 3. landene får de informationer, som 3. landene skønner nødvendige.

##### Til nr. 5

Bestemmelserne foreslås ophævet. Bestemmelserne er en videreførelse af § 30 i lov om Københavns Fondsbørs. Det har, efter lov om fondsmæglerselskaber er trådt i kraft, vist sig, at fondsmæglerselskaber i højere grad end de daværende børsmæglerselskaber er specialiserede i enkelte tjenesteydelser og instrumenter, og derfor kun har tilladelse til at udføre disse tjenesteydelser. Bestemmelserne har derfor i praksis ringe betydning. Ved ophævelse af bestemmelserne lige-stilles fondsmæglerselskaberne med andre værdipapirhandlere, hvor et lignende forbud ikke er indført.

##### Til nr. 6

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet kan tillade, at et fondsmæglerselskab kan benytte interne modeller ved opgørelsen af de vægtede poster med markedsrisiko. Denne mulighed er i overensstemmelse med det såkaldte CAD II-direktiv (98/31/EØF), og kravene i dette direktiv skal derfor være opfyldt.

Det må forventes, at ingen fondsmæglerselskaber på grund af selskabernes størrelse på nuværende tidspunkt ønsker at udnytte den foreslåede mulighed for at anvende interne modeller. Dette skyldes de forholdsvis omfattende krav, der stilles i CAD II-direktivet.

Da de interne modeller indebærer en forbedring af risikostyringen i de fondsmæglerselskaber, der vil anvende dem, er det imidlertid positivt, at også danske fondsmæglerselskaber får denne mulighed. Af hensyn til ensartede konkurrencevilkår bør både pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber have muligheden.

Et fondsmæglerselskab kan have kreditrisici i forbindelse med tilgodehavender hos f.eks. kunder og pengeinstitutter. Opgørelsen af disse risici påvirkes ikke af CAD II-direktivet, der derimod vedrører markedsrisici, dvs. risikoen for tab som følge af ændringer i renter, aktie- og valutakurser samt råvarepriser.

Baggrunden for reglerne i direktivet er, at nogle pengeinstitutter har udviklet egne risikostyringssystemer, der kan måle de markedsrisici, som institutterne løber, mere præcist end de standardmetoder, der er anført i de gældende EF-direktiver. Disse risikostyringssystemer kaldes normalt for interne modeller eller Value at Risk-modeller (VaR-modeller).

Princippet i modellerne er, at risikoen for tab beregnes med udgangspunkt i de faktiske ændringer i renter samt aktie- og valutakurser samt råvarepriser, der har